

Dones lliures en països lliures

Sóc Rosa, i no surto sola a la nit.

Sóc Dèlia, i no tinc accés a una sanitat pública i de qualitat.

Sóc l'Amineh i visc a un camp de refugiats des de què vaig nàixer.

Sóc Margarita i faig front jo sola a la feina de la llar i la cura dels infants.

Som la Clara i l'Eva i no tenim perquè amagar-nos per gaudir de la nostra sexualitat.

Sóc Wanjiru i vaig ser tancada a un CIES, per buscar una vida millor.

Sóc l'Esther, i em van detenir per anar a una manifestació un dia de vaga general.

Sóc Carme i la meua organització ha vist minvat els recursos econòmics per ajudar a les dones que pateixen violència masclista.

Sóc la Mercè i amb la reforma laboral m'han condemnat a la precarietat.

Sóc Cristina i vaig canviar els meus temps i conviccions perquè em sentia segura amb la meua parella.

Sóc Anna vaig utilitzar un mètode anticonceptiu que no volia perquè ell el preferia.

Sóc Paula i vaig aguantar els seus insults i vexacions, pels meus fills.

Sóc Maria del Mar i em vaig sentir inferior durant molt de temps.

Sóc Montserrat i em van fer sentir víctima, avaluada i analitzada en cada moment del procés judicial.

Sóc. Savita Halappanavar ciutadana india i he mort a Irlanda perquè l'avortament és il·legal.

Sóc Jennifer, amb 17 anys em prostituïren als carrers de Barcelona, em vaig escapar i van assassinar el meu pare a Nigèria.

Sóc la Bineta, una dona congoleesa de la campanya internacional contra els crims contra les dones als conflictes armats i necessitem aplegar totes les veus de les dones del món.

Sóc Blanca i vaig ser una dona maltractada. Vaig patir violència psicològica i sexual dins la meua pròpia llar. Durant anys em vaig sentir anul·lada com a individua. Lligada per la por vaig esforçar-me perquè la relació millorés, perquè ell reconegués tots els esforços que jo feia per canviar, i estiguéssim bé, però mai era prou, així vaig entrar en un cicle destructiu. Però vaig sortir gràcies a un col·lectiu de dones. Poc a poc, vaig aprendre que no calia aguantar, que moltes de les inseguretats que sentia no eren veritat, ell me les havia fet creure a base de repetir-me lo malament que feia les coses i lo poc valuosa que jo era. Vaig aprendre que podia ser feliç i fer-me

respectar. Així, vaig recuperar la persona que jo era abans, enfortida, coneixedora de mi, per fi podent sentir que sóc l'ama de la meua pròpia vida.

Dia rere dia les dones del món patim violències que limiten la nostra llibertat i felicitat. Aquestes violències poden vindre de persones properes a nosaltres, de persones desconegudes o d'institucions. Amb l'excusa de la crisi econòmica, les retallades en els drets socials, la inseguretats laboral i l'augment de la pobresa, aquestes violències estan creixent. L'atac contra el dret al propi cos, l'atac contra els nostres drets socials i laborals, l'augment de la càrrega de cures, els atacs constants de la caverna ideològica, la reducció dels recursos per projectes socials, fan evident l'atac patriarcal contra les nostres vides.

Nosaltres, les dones, diem prou!

Ni som víctimes ni estem disposades a acceptar les vostres violències.

Per això ens seguim organitzant i seguim lluitant, amb esperança i valentia, per defensar allò que som, dones lliures.

Xarxa de Dones feministes contra la violència
prouagressionsalesdones@gmail.com